MIELIPIDE

Ympäristön kannalta huono tuki on usein myös taloudellisesti ja sosiaalisesti huono. **YMPÄRISTÖMINISTERI VILLE NIINISTÖ (VIHR.) KOLUMNISSAAN**

LUKIJALTA

Tuhoaako lihatalojen keskinäinen kilpailu maamme sianlihantuotannon?

Elämme tässä alkukesällä juhannusta odotellessa lihankulutuksen parasta aikaa. Kuitenkin TNS Gallupin tilastoissa maalis–huhtikuulta grillimakkaroiden kuluttajahinnat ovat laskeneet useita prosentteja.

Kevään mittaan makkaroita ja muita lihatuotteita on myyty alennetuilla hinnoilla. Kuitenkin sianlihan kuluttajahintoihin on saatu 12,3 prosentin korotukset 4/2012–4/2013 välisenä aikana.

Nyt näyttää siltä, että tilastojen mukaan tuottajahintaan kovista kustannusten nousuista huolimatta tästä on tullut vain noin 20 prosenttia. Tulevaisuuden avainkysymys on: Mihin rahat häipyvät?

Kauppaa en nyt syytä, koska myyjä ilmeisesti paljasti itse itsensä laskemalla ensin tuottajahintoja.

Kun hintojen lasku tulee vielä ajankohtaan, jossa on jokakeväinen porsaiden ylijäämä, ei se paljon innosta ottamaan uutta erää lihasikalaan. Henkilöiden, jotka hinta-asioista päättävät, pitäisi lähteä lasipalatseistaan kiertämään porsastuotantosikaloihin, joissa on jo 40–50-kiloisia, jopa 60-kiloisia porsaita todella ahtaissa tiloissa, vielä vuoden kuumimpaan aikaan.

Rehua kuluu valtavasti, tilit siirtyvät ja työmäärä lisääntyy. Ei ole ihme, että siellä tuottajat elävät jaksamisen äärirajoilla. Tällaista ei saisi nyky-Suomen lihantuotannossa enää tapahtua. Jotain on pakko keksiä.

Onneksi Snellmannilla kannetaan huolta kotimaisen lihantuotannon kannattavuudesta pitämällä porsaan ja lihan hinnat vallan eri tasolla kuin kilpailijoilla. Talossa täytyy olla terävä johto ja hyvät myyjät, sekä oikein mitoitettu osaava henkilökunta. Toivottavasti tuo sama kehitys heillä jatkuu.

Jos ei osuustoiminnalliset yritykset pysty takaamaan kannattavaa tuotantoa, ala kuihtuu. Kymmenen vuoden kuluttua suurimman lihayrityksen nimi ei ala A:lla eikä H:lla.

Kun on seurannut Atrian ja HK:n vuoden aikana palkattujen uusien ihmisten määrää, pistää väkisinkin miettimään, ovatko kaikki tarpeellisia.

Jokin kyllä mättää, kun juhannuksen alla pitää laskea hintoja. Ala ei sitä, etenkään porsastuotannossa, kauaa kestä.

Ei ensimmäisenä pidä olla tuottajan niskassa. Nykyisillä palkkakustannuksilla pitää olla tarkkana, kun uutta väkeä palkataan. Tässä on keskeisillekin luottamushenkilöille miettimistä.

Mitä tapahtuu rehuviljatuotannolle, eläinkuljetusyrittäjille, rehunkuljetusyrittäjille puhumattakaan niistä nuorista, jotka jo ovat alaan investoineet. Tässä on katastrofi edessä, jos ei osata ottaa markkinoilta edes kustannustasoa vastaavaa hintaa.

Turha verrata esimerkiksi Tanskan hintoihin, niillä hinnoilla tämä kyllä loppuu. Sen pitäisi kaikkien ymmärtää.

Ala kaipaisi uusia lihasikapaikkoja. Maastamme kyllä löytyisi nuoriakin, joilla on intoa, kunhan kannattavuus jotenkin turvattaisiin.

Toivottavasti ministeri Koskinen pysyy lujana 141-neuvotteluissa kaikkien eläinlajien osalta, niin että kotimainen tuotanto voidaan turvata. Tästä maasta on jo häipynyt liikaakin työpaikkoja. Kyllä elintarvikeketjua pitää rohkeasti puolustaa, eikä olla heti sopimassa niin kuin on monesti käynyt.

Te viljelijät, jotka olette hallinnoissa mukana tai sinne menossa, muistakaa ketä edustatte. Siellä pitää ottaa rohkeasti kantaa. Muuten on käymässä niin kuin tällä hetkellä vähän näyttää, että rengeistä tulee isäntiä.

Vanha sananlaskukin sanoo, että siitä ei hyvää seuraa.

Kalevi Pukara
Honkajoki

Tukien osuus

Vähentäkääpä tuloksesta tukien osuus pois niin huomaatte, kuinka hyvin teille maksetaan.
Euroopan paras

Kuka sotkee?

Hei te vihreät ja ympäristöviranomaiset. Taasko oli Suomen maatalouden syy, kun Itämeri saastuu ja Puolan poika sotkee?
Yksi syyllistetty

Byrokratia kukkii

Me viljelijät maksamme tuottamattomista byrokratian kukkasista turhaa. Ovat vain veronluonteisia maksuja. Esimerkkeinä ruiskun testaus, maanäytteet, metsänhoito- ja tiemaksut. **Maksaja**

Rakentamaan

Miten kepu liittyy Tornion suurnavettaan? En näe asialla mitään yhteyttä. Myös etelään voi halutessaan perustaa vaikka vieläkin suuremman navetan.
Ei nimimerkkiä

Miten menee?

Ei ole ollut paljoa puhetta, miten siipikarjatiloilla menee nyt. Tuki puolittui tälle vuodelle, mutta rehu ennätyskallista ja pakkoinvestointi tehty. **Julli**

Kahden vuoden työ

Perussuomalaiset sai kahdessa vuodessa yhden a-nelosen verran kuntavaihtoehtoa.
Itke vai naura?

Mainostamisesta

Vai pitäisi Valion vähentää mainoseuroja? Alkaako maidontuottaja sitten itse mainostaa maitotuotteita? Haloo!
Tuottavat eurot ensin

VIERASKOLUMNI

Puhdas ympäristö ja ruoka ovat kilpailuvalttejamme

Muutama vuosi sitten Jorma Ollilan vetämä maabrändiryhmä linjasi Suomen kilpailukyvyn kannalta keskeisiksi tekijöiksi puhtaan ympäristön ja ruoan. Hallitus on jatkanut näiden kilpailukykytekijöiden hiomista useammassa hankkeessa ja antoi viime viikolla periaatepäätökset kestävästä kulutuksesta sekä julkisten hankintojen suuntaamisesta puhtaaseen teknologiaan.

Kestävän kulutuksen sektorilla ruualla on merkittävä osuus tehdyssä päätöksessä, sillä ruokavalintamme vaikuttavat suoraan terveyteen, mutta niillä on myös merkittäviä ympäristövaikutuksia. Runsas kolmannes kuluttajan kaikista ympäristövaikutuksista aiheutuukin ruuasta.

Syömäkelpoista ruokaa heitetään kotitalouksissa roskiin noin 500 miljoonalla eurolla, mikä vastaa noin 100 000 henkilöauton hiilidioksidipäästöjä vuodessa. Hallituksen tavoitteena on kannustaa julkisia keittiöitä tarjoamaan ympäristöystävällisiä aterioita sekä vähentämään ruokahävikkiä. Kehittämällä ”Hyvän syömisen lautasmalli”, voitaisiin yhdistää terveellinen, herkullinen ja ympäristöystävällinen syöminen.

Puhtaan teknologian periaatepäätöksen mukaan valtiolla ja kunnilla on velvollisuus ottaa huomioon vihreän teknologian ratkaisut kaikissa hankinnoissaan.

Tämä on hyvin merkittävää, sillä julkisten hankintojen osuus on jopa 20 prosenttia bruttokansantuotteestamme. Julkisten hankintojen ohjaaminen maamme kilpailukykyä vahvistavaan ja ympäristöä säästävään suuntaan on win-win -tilanne, jossa jo olemassa olevaa toimintaa kyetään suuntaamaan kestävää kotimaista kasvua edistävään suuntaan.

Hallituksen tavoitteena on suunnata jopa 350 miljoonaa euroa uusiin teknologisiin hankintoihin. Tämä päätös on merkittävä cleantechin kotimarkkinoiden luomisessa, joilta nykyiset ja uudet puhtaan teknologian yritykset voivat ottaa vauhtia kohti kansainvälistymistä.

Haitallisten tukien vähentäminen voi parantaa julkisen talouden ja koko yhteiskuntamme kestävyyttä. Ympäristön kannalta huono tuki on nimittäin usein myös taloudellisesti ja sosiaalisesti huono. Tuista aiheutuu pahimmassa tapauksessa yhteiskunnalle kaksinkertainen kustannus: Ensin käytetään julkisia varoja ympäristön kannalta haitallisen toiminnan tukemiseen, minkä jälkeen korvataan tuetun toiminnan aiheuttamat haitat.

Tuen varsinainen tavoite, esimerkiksi maatalouden tuotantokustannusten alentaminen, voitaisiin toteuttaa myös tavalla, joka ei kannusta fossiilisten polttoaineiden käyttöön vaan esimerkiksi kotimaisen biokaasun tuotantoon. Tämä voidaan toteuttaa suuntaamalla tuki uudelleen alan sisällä. Tukien kartoituksen tavoitteena ei siis ole lakkauttaa tukia vaan suunnata ne uudelleen siten, että ympäristövaikutukset pienentyvät tuotantoa vähentämättä. Tukien uudelleen suuntaamisella voidaan luoda vihreää kasvua myös esimerkiksi biokaasun ja biodieselin kotimaiseen tuotantoon.

Kestävän kulutuksen suunnitelmat, panostukset puhtaaseen kotimaiseen teknologiaan sekä tukijärjestelmän kehittäminen ympäristöystävällisemmäksi ovat kaikki keinoja, joilla kykenemme parantamaan ympäristön tilaa sekä maamme kilpailukykyä.

VILLE NIINISTÖ on ympäristöministeri ja vihreiden puheenjohtaja.

ville.niinisto@eduskunta.fi

Talkootyötä yritetään lopettaa Suomesta

Verottaja aikoo puuttua aikapankkitoimintaan. Syksyllä valmistuvan ohjeistuksen myötä iso osa aikapankkien töistä pitää ilmoittaa verottajalle.

Aikapankeissa vaihdetaan palveluksia toisiin. Verottaja miettii nyt, millainen toiminta olisi veronalaista ja millainen tavallista naapuriapua.

Talkootyö on ollut kansallinen voimavara jonka avulla esimerkiksi sodanjälkeisessä rutiköyhässä Suomessa rakennettiin omakotitalot rintamamiehille. Talkoita on pidetty myös sosiaalisin perustein ja järjestöjen voimavarana se on tärkeä. Eläkeläiset tekevät talkootyötä monissa muodoissa.

Aikapankki on talkootyön muoto, jonka käytännön järjestelyt tietotekniikka mahdollistaa. Hämmästystä herättää, että verottaja on puuttumassa vanhaan tapaan tuottaa joustavasti palveluja esimerkiksi maaseudulla, jossa se on kansantaloudellisesti tehokasta. Kaikilla ei tarvitse olla samoja koneita, kun toimitaan vuoroperiaatteella.

Samanaikaisesti harmaa talous rehottaa ja se aiheuttaa verotulojen menetyksiä, koska verottajalla ei ole resursseja kerätä verovilppien miljardeja. Verottajien koulutuslaitoksen ohjelmaan kannattaisi ottaa kurssi kotitalousjärjen käytöstä.

Esko Järvenpää
Jämsä

KIMMO HAIMI

Talkootyöllä on korjattu muun muassa pärekattoa Seitsemisen kansallispuistossa.

Onko Punaisen ristin tuotettava voittoa?

Tänään 12.6.2013 puolen päivän maissa kuulin Ylen radiosuomesta uutisen, jossa kerrottiin Suomen punaisen ristin (SPR) veripalvelun tuottavan tappiota. Sen tähden sieltä vähennetään 700 henkilöä. Syyksi mainitun rahallisten tappioiden lisäksi todettiin veren tarpeen vähentyneen sairaaloissa.

Terveyden ja hyvinvoinnin laitoksen henkilökuntaa uhkaa satojen henkilöiden vähennys, kun hallitus tarvitsee rahaa omiin tutkimuksiinsa. Se tuntuu omituiselta, sillä väestö ikääntyy ja sairaalapalveluita tarvitaan entistä enemmän.

Voi olla, että nykyisellä menolla vanhenevia ihmisiä kunnioitetaan antamalla suolavettä veren sijasta. Hallitus sitten jatkaa tulevaisuuden tutkimusta ja sijoittaa tiedotuksen kesäksi, jolloin arvellaan ihmisten olevan välinpitämättömiä.

Tässä tulee helposti mieleen kaksi tapausta, joissa on menetetty ainakin 700 henkilön palkka pelkällä huonolla harkinnalla. Filosofi Himanen laskutti valtiota 700 000 eurolla pääministeri Kataisen toimeksiannosta. Suomen terveydenhuollon informaatiotekniikan (IT) uusiminen on maksanut kymmeniä miljoonia euroja.

Turhia rahareikiä tukkimalla pitäisi löytyä rahaa veripalvelun palkkoihin, Eelis Pulkkinen kirjoittaa.

Häikäilemättömät IT-konsultit ovat saaneet lypsää miljoonat terveydenhuoltoyksiköistä, koska niiden henkilöstö ei ole ollut hajulla asiasta.

Kun tällaiset rahareiät on tukittu, luulisi rahaa löytyvän veripalvelun palkkoihin.

Ovatko meidän johtavat virkamiehet niin pässinpäitä, että eivät ole voineet pyytää Virosta apua? Siellä homma on hoidettu ”pikku rahalla”.

Eelis Pulkkinen
Ylitornio

Työtä tekeviä kuritetaan – keskittäminen jatkuu

Hallituksen periaatepäätös kestävämmästä asumisesta, liikkumisesta ja ruokailusta on ajamassa ihmiset yhä ahtaammalle, heikentämässä työllisyyttä ja keskittämässä Suomea suuriin keskuksiin. Nyt jos koskaan pitäisi parantaa työllisyyttä, saada koko maan voimavarat käyttöön ja vahvistaa tulevaisuudenuskoa.

Autoilun verotusta kiristetään liki kahdella miljardilla eurolla. Leikkuriin joutuvat kilometrikorvaukset. Päätöksessä erityisesti kummastuttaa, kun ennen korvaus on perustunut tarkkoihin valtiovarainministeriön laskelmiin, niin nyt asiasta on tehty poliittinen kysymys.

Kilometrikorvauksen pitää kattaa oman auton käytöstä aiheutuvat kustannukset. Työnantaja päättää yrityksen kannalta taloudellisimman tavan matkustaa. Jos joku maksaa kilometrikorvausta palkkana, se on väärin. Väärinkäytöksistä ei pidä kuitenkaan rangaista kaikkia.

Hallitus puuttuu ympäristölle haitallisten tukien nimissä myös autoetuun ja pysäköintietuun. Erikoinen tilanne syntyy, jos kilometrikorvausta alennettaisiin ja autoedun verotusarvoa nostettaisiin. Sehän tarkoittaisi, että auton ylläpidon ja käytön kustannukset olisivat yksityisomistajien kohdalla alentuneet, mutta yritysautoilijoiden kohdalla kasvaneet. Ketähän tämä hyödyttäisi?

> Hallituksen näyttää olevan täysin ylitsepääsemätöntä hyväksyä suomalainen hajautettu asuminen ja elämäntapa.«
> **MIKKO ALATALO**

Periaatepäätös tarkoittaa sitä, että työn hinta nousee. Kun talouden pyöriin pitäisi laittaa vauhtia yhtä paljon kuin Tapani Kansalla oli aikoinaan, autoilun rattaisiin heitetäänkin kapuloita.

Tämä meno pysäyttää Suomen. Hallitus kaataa saavillisen kylmää vettä niiden päälle, jotka päivittäisellä työllään ja kulkemisellaan pitävät Suomea pystyssä. Kaiken lisäksi peruspalveluja leikataan miljardeilla ja tasaveroja kiristetään.

Keskittämispolitiikka jatkuu tälläkin päätöksellä. Ilmastonmuutosta keppihevosena käyttäen ihmiset halutaan pakottaa muuttamaan kaupunkeihin, joissa on jo muutenkin ahdasta ja kalliit asunnot.

Hallituksen näyttää olevan täysin ylitsepääsemätöntä hyväksyä suomalainen hajautettu asuminen ja elämäntapa. Lääniä kyllä riittäisi. Ilman kilometrikorvauksia moni pikkufirma on vaarassa.

Johtaako Suomea ympäristöjärjestöjen papisto vai demokraattisesti valitut puolueet? Kysymys on aiheellinen, sillä vuosi sitten neljä luontojärjestöä (Greenpeace, WWF Suomi, Luonto-Liitto ja Suomen luonnonsuojeluliitto) jätti hallitukselle esityksen haitallisina pitämiensä tukien ja verotukien osalta.

Nyt Vihreiden johtama ympäristöministeriö on tehnyt selvityksen myös ympäristölle haitallisista tuista. Se on hyvin samankaltainen kuin luontojärjestöjen esitys. Luettelo ympäristölle haitallisista tuista on todellinen keskittämisen oppikirja.

Keskittämisen ihannointi on lähestulkoon ainoa asia, joka hajanaista sinipunahallitusta vielä yhdistää. Suomi huutaa suunnanmuutosta. Uurnilla tavataan!

Mikko Alatalo
kansanedustaja (kesk.)

Holhoukseen kyllästyneet kansalaiset

Helteisen kesän uutiset ovat median omaa tilaa ruotivia. Aikakauslehtien osuus mainoskakusta on pudonnut alle kymmeneen prosenttiin. Se kertoo rakennemuutoksesta ja muistuttaa demareitten alamäkeä politiikassa. Niillä on paljon yhteistäkin. Joku huomaa sen heti, toinen ei koskaan.

Ensin alkoivat kadota printtimediamme ja pian sen jälkeen kaatuvat liki kaikki sähköiset sanomalahtemme. Ei niillä ole maksullisina mitään käyttöä ja mainostuloja ei riitä. Kotisivuani luetaan enemmän kuin kaikkia tieteellisiä aikakauslehtiämme yhteensä. Ero on vielä moninkertainen. Kuitenkin valtio tukee näitä medioita, joita kukaan ei enää lue. Miksi? Jos kirjoittaja ei osaa ammattiaan, tieteen popularisointia, miksi tällaista joukkoa olisi tuettava ammattitaitosten kustannuksella? Jos poliitikko ei osaa politiikkaa (politics) ja sen substanssia, visioivaa kehittämistyötä (policy) miksi sellaista puoluetta olisi tuettava?

Jaakko Rauramo on viimeinen mediamogulimme. Hänen tilityksensä Suomen Kuvalehdessä (SK 23) on liki oikeaan osuvaa. Mikael Pentikäinen, “pikku-Rauramoksi” aikoinaan haukuttu, meni pesuveden mukana. Demarilehden päätoimittajia kulkee ulos talosta jonossa mustelmiaan kirjoitellen.

Olli Rehn jatkaa omalla linjallaan. Nyt hän haukkuu kansainvälisen valuuttarahaston (HS 6.6.2013) käsienpesusta ja pesuveden heittämisestä hänen silmilleen. Oikeammin IMF toimi tapojensa mukaan ja analysoi toimiaan, totesi niiden mammuttimaiset virheet ja kumarsi katumusharjoittelussaan Euroopan köyhien suuntaan pyytäen anteeksi. Savolainen, Mikkelistä syntynyt jalkapallovirtuoosi, ei katumusharjoitteluja suorita vaan nousee kreikkalaisten jumalten joukkoon. Hän elää väärässä ajassa eikä seuraa sitä mediaa, jota kansa seuraa ja itse ylläpitää, keskustelee.

Holhous kyllästyttää myös Turkissa, Rehnin edellisessä työpaikassa. Eurouskovaiset ovat kadonneet. Sananvapautta loukataan kaiken aikaa ja pääministeri on vallantäyteinen ihminen. Ihminen sortuu toteuttamaan pimeimpiä puoliaan myös sivistysvaltioissa. Olemme taantumassa 1930-luvulle. Poliittiset johtajat lietsovat vihaa valtaansa pönkittäessään ympäri Eurooppaa.

Turkissa on menossa sama kehitys kuin Euroopassa, arvojen muutos. Arabikevät jatkuu ja sen ymmärtäminen on Euroopassa ongelmallista. Tärkein arvo kansalaisille on demokratia, oikeus valita ja vaihtaa johtajiaan. Tämä on usein kyseenalaistettu Suomen naapurivaltiossa ja etenkin Venäjällä.

Omat mallimme ja sosiaalinen pääoma on imitoitu joko idästä tai lännestä. Kutsumme sitä joko ajopuuksi tai opportunismiksi. Uudessa reaaliaikaisessa talous-udessa ja strategiassa tällainen malli on hidas. Samalla vallan legitimiteetti rapautuu ja sen uskottavuus katoaa.

Oikeusvaltio pyrkii perustamaan instituutiota jotka ovat vahvempia kuin sen yksittäiset johtajat. Media on ollut tällainen instituutio. Sen rapautuminen on viemässä kohti pysähtyneisyyttä, stagnaatiota, joka sotaan siirrettynä muistuttaa paikalleen juuttunutta Syyrian sotaa. Arvovaltataitelut instituutioiden herruudesta, poliitikkojen toimiessa johtajina, jatkaa kansan kärsimyksiä oli kyseessä Kreikka, Turkki, Syyria tai pohjoinen maa Venäjän luoteisnurkassa.

Matti Luostarinen
fil.tri, val.tri

HUIDUNPERÄ

Kesämökit ovat arvossaan

Suomen suvi on nyt parhaimmillaan ja omat suomalaiskansalliset kesämökkimme, luvultaan puoli miljoonaa, ovat tässä maassa nyt täyskäytössä.

Kiintoisa on kehitys, joka meillä aikojen mittaan on näissä omissa oloissamme koettu. Näitä loma-aikojen tuttuja, luvultaan melkoisesti kasvaneita tyyssijoja, suvisia asuintiloja, ei enää aikoihin ole meillä kutsuttu huviloiksi.

Ilmaisu ja käyttönsä oli aikanaan varsinkin vauraan väestönosamme suosimaa. Kysymys lieneekin alkujaan ollut koko lailla elitistisestä elämänmuodosta ja myös eliittiasumisesta. Maatalousväestö taas eli silloin ja myös nyt vuotensa työntäyteisintä aikaa.

Sittemmin on tapahtunut kansalaisten lomarakennuksissa ja niiden käytössä tietynlaista kehitystä. Sanottaisiinko, että demokratisoitumista. Sana huvila on ensinnäkin muuttunut kielenkäytössämme tutusti kesämökiksi ja jonkinlaiseen ylellisyyteen aikanaan viitanneet elitistiset piirteet näissä rakennuksissa lienevät yksinkertaistuneet.

Tilastollinen vuosikirjamme on tavannut meillä 1980-luvulta lähtien välittää monipuolista numerotietoa yleiskansalliseksi muodostuneesta ilmiöstämme, kesämökeistä.

Tilastollinen tiedonjakelu kesämökeistä alkoi meillä kolme vuosikymmentä sitten. Sen mukaan kehitys on maassa tässä suhteessa ollut melkoinen. Sanottaisiinko, että yhteiskunnassamme kaupungistumisen ja maatalouden ulkopuolisten elinkeinojen kasvun ja monipuolistumisen seurauksena kesämökkinimitys on yleistynyt ja saanut meillä myös varsin sympaattisen suhtautumisen osakseen.

Kesämökit, aikanaan siis huviloiksi kutsutut, olivat vielä sata vuotta sitten lähinnä talouselämää ja virkamiehistöä edustavien suvista lomailuelämäntapaa. Siihen mennessä maassamme oli tilastojen mukaan vain runsaat kolme miljoonaa asukasta. Huviloiksi kutsuttuja oli vain vajaat 22 000.

> Ilmeistä on, että suomalaiset arvostavat suvessa ennen kaikkea luonnonläheisyyttä ja sen mukaista elämää.«

Seuraavina neljänä vuosikymmenenä nousi meillä lisäksi vain vajaat 70 000 kesämökkiä, kun taas 1960- ja 1970-luvuilla mökkien määrä kasvoi peräti miltei 150 000:lla .

Huviloiden lisääntyminen raskaina viime sotavuosina taas katkesi ja niiden jälkeisvuosina suurhuomion veivät etenkin karjalaisväestömme uudelleenasuttaminen ja raskaiden sotavelkojen maksaminen.

Sittemmin kesämökkien rakentaminen on ollut varsin runsasta.Vuonna 1980 oli kesämökkejä yli 250 000, kolme vuosikymmentä myöhemmin, vuonna 2011, luku oli nousut lähes puoleen miljoonaan.

Muuan seikka kiinnostaa meitä pinta-alaltaan laajassa mutta väestöltään suhteellisen vähäisessä maassamme. Suurin kesämökkiemme määrä sijaitsee Varsinais-Suomessa. Sen saaristo etenkin on suosittua lomailualuetta. Kesämökkien luku nousee tässä maakunnassa lähes 50 000:een.

Kakkosena on Etelä-Savo ja kolmantena Pirkanmaa. Mökkien määrä näissä lähentelee lukua 47 000. Uusimaakin yrittää parastaan ja kirii edellisten lähelle runsaalla 40 000 kesämökillään.

Kansalaiset näkyvät huolehtivan siitä, että kesämökki on sopivasti oman suvun kotiseudulla tai se sijaitsee sopivan lähellä vakituista asuin- ja työpaikkaa.

On myös tapauksia, jolloin kesämökki on varsin etäällä mutta on samalla tietyistä syistä erityisen arvostettu.

Meillä on siten myös maakuntia, joiden vahvat puolet ovat muualla kuin kesämökkien lukumäärissä. Näitä ovat sinänsä muin vetovoimaisin edellytyksin menestyvät maakunnat Etelä-Pohjanmaa, Kainuu ja lisäksi Ahvenanmaa.

Tietysti kiinnostaa sekin, minkä suuruisia ovat käytössä olevat kesämökit. Aikanaan lähdettiin liikkeelle vaatimattomin pinta-aloin.

Vielä vuonna 1980 runsaan neljännesmiljoonan kesämökkimme keskimääräinen pinta-ala oli 42 neliömetriä. Se on sittemmin lisääntynyt 48 neliömetriin. Suurimpia eli 80 neliömetristä yli 100 neliömetrin kesämökkeihin kuuluvia on maassa vain reilu kymmenys niiden kokonaismäärästä.

Ilmeistä on, että suomalaiset arvostavat suvessa ennen kaikkea luonnonläheisyyttä ja sen mukaista elämää.

Lopputulos Huidunperällä käytyjen kesämökkikeskustelujen ja aiheesta nähdyn äskeisen televisio-ohjelman perusteella oli, että kesämökki merkitsee tässä maassa kansalaisille erityisen läheistä, mieluisaa ja arvostettua asiaa.

Kiitokset annetaan siitä pohjoismaiselle suvellemme, joka taas maan maatalousväestölle merkitsee vuoden työteliäintä vaihetta.

HEIKINTYTÄR